

"Als wijzelf de prikkeling van de lucht, en het kabbelen van het water niet kunnen bezitten, hoe kunt u het dan van ons kopen?"

Deze woorden van Indianenleider Seattle uit 1854 zijn actueler dan ooit. We verlangen naar samenleven in verbondenheid, een samenleving met aandacht voor elkaar, waar tijd is voor bezinning en verdieping. Naar een samenleving met respect voor Moeder Aarde. Soms lijkt dit verder weg dan ooit. Toch ligt zo'n levenswijze binnen handbereik als we dat ook echt willen.

Hoe kun je de lucht bezitten? – Henry Smith

Opgetekend door dr. Henry Smith

zoals verschenen in de Seattle Sunday Star op 29 oktober 1887

Vele eeuwen lang heeft
de hemel boven ons
tranen van deernis gestort
op onze voorouders.
De hemel schijnt ons eeuwig toe,
maar kan zomaar omslaan.
Vandaag is hij helder,
maar de dag van morgen
kan hij bedekt zijn met wolken.
Mijn woorden zijn als sterren.
Ze gaan nooit onder.
Het grote opperhoofd, Washington
kan zo vast vertrouwen
op de woorden van Seattle
als onze blanke broeders
kunnen vertrouwen
op de terugkeer van de jaargetijden.

De zoon van het blanke opperhoofd
zegt dat zijn vader ons woorden
van vriendschap en goede wil stuurt.
Dat is vriendelijk, want we weten
dat hij onze vriendschap niet nodig heeft.
Zijn volk is talrijk, als het gras
dat de uitgestrekte prairies bedekt,
terwijl mijn volk klein van omvang is,
gelijk de bomen die verspreid staan
op een door storm geplaagde vlakte.
Het grote – en naar ik aanneem ook goede –
blanke opperhoofd laat ons weten

dat hij ons land wil kopen,
maar hij is bereid
om ons genoeg over te laten
om comfortabel op te leven.

Dit komt ons grootmoedig voor,
aangezien de rode man
geen rechten meer heeft
die gerespecteerd hoeven te worden.
Het kan ook een wijs aanbod zijn.
We hebben immers
geen geweldig land meer nodig.

Eens bedekte ons volk dit hele land,
zoals de golven van een woelige zee
hun schelpenbodem bedekken.
Maar die tijd is allang verdwenen,
en daarmee de grootheid
van nu bijna vergeten volken.
Maar ik zal het ontijdig verval
van mijn volk niet betreuren,
noch zal ik mijn blanke broeders
verwijten het te hebben versneld,
want ook wijzelf zijn misschien
wel een beetje schuldig.

Wanneer onze jonge mannen
kwaad worden, terecht of niet,
over wat hen is misdaan,
misvormen ze hun gezichten met zwarte verf.
Ook hun harten raken dan verwrongen
en worden zwart, en hun wreedheid
is meedogenloos en kent geen grenzen –
en onze oude mannen zijn niet in staat
ze in toom te houden.

Laten we hopen dat
de vijandelijkheden
tussen de rode man en
zijn blanke broeders
nooit meer terugkeren.
We hebben alles te verliezen
en niets te winnen.
Het is waar,
onze jonge mannen

zien wraak als winst,
zelfs als ze daarbij
het leven laten.
Maar de oude mannen
die achterblijven
in tijden van oorlog,
en oude vrouwen
die zoons te verliezen hebben,
weten wel beter.

Onze grote vader Washington
– want ik veronderstel dat hij nu onze
zowel als jullie vader is,
aangezien George zijn grens
noordwaarts heeft verplaatst –
onze grote en goede vader, zeg ik,
stuurt ons woorden via zijn zoon,
die ongetwijfeld een groot
opperhoofd onder zijn volk is.
De woorden zeggen
dat hij ons zal beschermen
als we doen wat hij van ons verlangt.
Zijn dappere soldaten
zullen voor ons een
ongenaakbare muur vormen
en zijn grote oorlogsschepen
zullen onze havens vullen.
Dan zullen onze aloude vijanden
ver in het noorden,
de Tsimshian's en de Haida's,
niet langer onze vrouwen
en oude mannen schrik aanjagen.
Dan zal hij onze vader zijn,
en wij zijn kinderen.

Maar kan dit ooit werkelijkheid worden?
Jullie God heeft jullie volk lief
en haat het mijne.
Hij slaat liefdevol
zijn sterke arm om de blanke man
en neemt hem bij de hand,
zoals een vader zijn zoontje leidt.
Maar zijn rode kinderen
heeft hij verloochend.
Hij doet jullie volk

met de dag sterker worden.
Binnenkort zullen zij
het land vullen,
terwijl mijn volk wegstroomt
als een snel ebbend tij
dat nooit weer terug zal vloeien.
Nee, het kan niet zijn
dat de God van de blanke man
van zijn rode kinderen houdt,
anders zou hij ze wel beschermen.
Ze zijn als weeskinderen,
er is niemand die ze helpt.

Hoe kunnen we broeders worden?
Hoe kan jullie vader onze vader worden,
ons doen bloeien,
en dromen van een grootse terugkeer
in ons wakker maken?

Jullie God lijkt bevooroordeeld te zijn.
Hij kwam naar de blanke man.
Wij hebben hem nooit gezien,
wij hebben zelfs nooit
ook maar zijn stem gehoord.

Hij gaf de blanke man wetten,
maar had geen woorden
voor zijn rode kinderen,
wier wemelende miljoenen
dit weidse land vulden
als de sterren de hemel.

Nee, wij zijn twee afzonderlijke rassen,
en moeten dat altijd blijven.
Wij hebben weinig gemeen.

De as van onze voorouders is heilig,
en hun laatste rustplaats is heilige grond,
terwijl jullie schijnbaar
in onverschilligheid wegtrekken
van de begraafplaatsen van jullie voorvaderen.

Jullie geloof werd geschreven op stenen tafels
door de ijzeren vinger van een boze God,
mochten jullie het anders vergeten.

De rode man heeft dat nooit
kunnen onthouden of begrijpen.

Ons geloof bestaat uit
de gewoonten van onze voorouders,
de dromen van onze oude mannen,
hen door de Grote Geest gezonden,
en de visioenen van onze sachems.
Het staat geschreven in de harten van ons volk.

Jullie doden houden op jullie lief te hebben
en het thuis van hun geboorte,
zodra ze door de poorten van het graf gaan.
Ze zwerven weg tussen de sterren,
worden spoedig vergeten en keren nimmer weer.

Onze doden zullen nooit
de prachtige aarde vergeten
die hen leven gaf.
Ze hebben nog altijd haar slingerende rivieren,
grootse bergen en
verscholen valleien lief.
Ze zullen altijd liefdevol naar de levenden verlangen,
die eenzaam zijn,
en keren vaak terug
om hen te bezoeken en te troosten.

Dag en nacht kunnen niet samen leven.
De rode man heeft altijd
de komst van de blanke man ontvlucht,
zoals de vloeiende nevels op de bergrug
vluchten voor de brandende ochtendzon.

Maar jullie aanbod lijkt me eerlijk,
en ik denk dat mijn volk het zal aannemen
en zich zal terugtrekken in de reservaten
die jullie hen aanbieden.
We zullen gescheiden leven,
en in vrede.
Want de woorden
van het Grote Blanke Opperhoofd
lijken de stem van de natuur te zijn
die vanuit de diepe duisternis
tot mijn volk spreekt.
Een duisternis

die zich snel om hen heensluit,
als de dichte nachtmist
die vanaf de zee om middernacht
landinwaarts drijft.

Het maakt nauwelijks wat uit
waar we de rest van onze dagen doorbrengen.
Het zullen er niet veel zijn.

De nacht van de Indiaan
belooft donker te zijn.
Geen heldere ster
hangt boven de horizon.
Treurige winden
kreunen in de verte.
De godin der wraak
achtervolgt de rode man.
Waar hij ook gaat,
hij zal de zekere
voetstappen van de
meedogenloze vernietiger
horen naderen,
en zich voorbereiden
op zijn ondergang,
zoals de gewonde hinde
wanneer ze
de naderende voetstappen
van de jager hoort.

Nog een paar manen,
nog een paar winters,
en niemand van de machtige heerscharen
die eens dit ruime land vulden
of van hen die nu in losse groepjes
door deze uitgestrekte leegten trekken,
zal overgebleven zijn om te huilen
op de graven van een volk
dat eens zo machtig
en hoopvol was als dat van jullie.

Maar waarom zouden we zeuren?
Waarom zou ik de ondergang
van mijn volk betreuren?
Volkeren bestaan uit individuen,
niets meer.

Mensen komen en gaan,
als de golven van de zee.
Een traan, een kort gebed,
een dodenzang,
en ze zijn voor altijd verdwenen
uit onze verlangende ogen.
Zelfs de blanke man,
wiens God met hem liep
en praatte als van vriend tot vriend,
wordt niet ontheven
van het gemeenschappelijke lot.

Misschien zijn we
uiteindelijk toch broeders.
We zullen zien.

We zullen nadenken over jullie aanbod
en wanneer we besluiten,
zullen we het laten weten.
Mochten we het aannemen,
dan stel ik hier en nu deze eerste voorwaarde:
dat ons nooit een strobreed
in de weg wordt gelegd
om de graven van onze voorouders
en vrienden te bezoeken.
Elk deel van dit land
is heilig voor mijn volk.
Elke helling, elke vallei,
elke weide en elk bosje
is geheiligd door een blijde herinnering
of een droevige ervaring van mijn volk.

Zelfs de stenen
die in al hun plechtstatige pracht
stom blakerend
langs de stille kustlijn liggen,
zinderen van herinneringen
aan het lot van mijn volk.
Ja, het stof op jullie pad

antwoordt liefdevoller
op onze voetstappen
dan op die van jullie,
omdat het de as is van onze voorouders,
en onze blote voeten zijn zich bewust van
de genegen aanraking
want de aarde is rijk
aan de levens van onze families.

De onverschrokken strijders,
tedere moeders,
vrolijke maagden
en de kleine kinderen
die eens hier leefden
en gelukkig waren,
en wier namen nu vergeten zijn,
houden nog steeds
van deze eenzame plekken.
En bij avond zijn hun kernen
duisterzwanger van de
aanwezigheid der geesten.
Als de laatste rode man
van de aardbodem zal zijn weggevaagd,
en zijn nagedachtenis
onder de blanken nog slechts een mythe is,
zullen deze kusten nog wemelen
van de onzichtbare doden van mijn stam.
En mochten jullie kindskinderen
zich alleen wanen in het veld,
het pakhuis, de winkel en op de weg,
of in de stilte van het woud
– ze zijn niet alleen.
Er is geen plek op aarde
bedoeld om alleen te zijn.
Bij nacht, wanneer de straten
in jullie steden en dorpen stil zullen zijn,
en je ze verlaten waant,
zullen ze bevolkt zijn
met de terugkerende gastheren van hen
die daar eens leefden,
en die nog steeds veel van dit prachtige land houden.
De blanke man zal nooit alleen zijn.

Laat hen rechtvaardig zijn

en mijn volk vriendelijk behandelen
want doden zijn niet helemaal machteloos.

Boarne

http://www.seattletoespraak.nl/index.php?option=com_content&view=article&id=4&Itemid=5